

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/174/2018
Identifikačné číslo spisu: 7115202309
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7115202309.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. T., bývajúceho v A. D. X., O. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 10, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 36 C 73/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2018 sp. zn. 5 Co 304/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 10. mája 2018 sp. zn. 5 Co 304/2017 v časti výroku, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Košice I z 10. apríla 2017 č.k. 36 C 73/2015-146 v časti ukladajúcej žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 000,- eur spolu s úrokom z omeškania a ktorou bol potvrdený výrok o trovách prvostupňového konania, a vo výroku o trovách odvolacieho konania, z r u š u j e a vec mu vracia v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I rozsudkom z 10. apríla 2017 č.k. 36 C/73/2015-146 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi „nemajetkovú ujmu“ vo výške 5 000,- eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z priznanej sumy od 23. januára 2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobu vo zvyšku zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo súdom priznanej sumy. Na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že boli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za ujmu, ktorá bola spôsobená žalobcovi v súvislosti s jeho nezákonným trestným stíhaním a väzbou podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v ďalšom texte len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná podala odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že nesprávnym postupom súdu prvej inštancie jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Krajský súd v Košiciach, rozhodujúci o odvolaniach obidvoch strán sporu, rozsudkom z 10. mája 2018 sp. zn. 5 Co 304/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s podľa neho vecne správnym rozsudkom súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením, „a to už aj so zreteľom na skutočnosti uvedené vo vyjadrení k odvolaniu, ktoré odvolací súd hodnotí ako opodstatnené a v konaní preukázané“. Uviedol, že „Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané (a aj žalovanou)“. Po všeobecnom výklade, v čom môže spočívať odvolacia námietka nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci došiel k záveru, že takými vadami napadnuté rozhodnutie netrpí. Podľa odvolacieho súdu “Bolo preukázané jednoznačne a s právnym záverom súhlasí aj odvolací súd, že s prihliadnutím na kritériá na určenie výšky peňažnej náhrady z dôvodu dopadu väzby do osobnostnej sféry poškodeného žalobcu s prihliadnutím na § 11 Obč. zák., nepochybne trestné stíhanie zasiahlo do súkromného života žalobcu a toto trestné stíhanie trvalo od 9.10.2013 do 4.3.2014, čo predstavuje obdobie skoro 5 mesiacov, väzobne bol stíhaný od 9.10.2013 do 23.10.2013, t.j. 14 dní, doteraz nebol trestaný, nebol vo výkone väzby predtým, či vo výkone trestu odňatia slobody, žil usporiadaným rodinným životom ako bezúhonný človek vykonáva podnikateľskú činnosť. Presvedčujúce je najmä skončenie trestného konania oslobodzujúcim rozsudkom, lebo skutok, z ktorého bol jednotlivce obvinený a to žalobca sa nemal stať, prípadne nebol trestným činom, čo znamená, že patrí mu výška zadosťučinenia, avšak primeraná, aby nebola v rozpore so zdieľanou predstavou spravodlivosti, primárna funkcia náhrady nemajetkovej ujmy pri funkcii satisfakčnej bola naplnená a so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu aj optimálna a korektná s vyvážením a zmiernením nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Odvolací súd napadnutý rozsudok vo vyhovujúcej časti, resp. v celom výroku aj vo výroku o náhrade trov konania potvrdil ako vecne správny podľa § 387 CSP, pričom najmä odvolanie žalovanej je neopodstatnené, čo do vyhovujúcej časti, keďže poukaz na niektoré rozhodnutia krajských súdov (KS v Žiline sp.zn. 10Co/58/2016) nie je možné mechanicky použiť pri technickom výpočte v riešenej veci. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď priznal žalobcovi primeranú satisfakčnú náhradu škody v optimálnej výške“.

4. Rozsudok odvolacieho súdu žalovaná napadla dovolaním, prípustnosť a dôvodnosť ktorého vyvodzuje z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte aj ako „CSP“) dôvodiac, že „odvolací súd rozhodol vo veci jednak na základe nesprávneho procesného postupu spočívajúceho vo flagrante porušení práva žalovanej na spravodlivý proces, a to bezvýhradnou ignoráciou odvolacích námietok žalovanej, a taktiež na základe nesprávneho právneho posúdenia v otázke možnosti priznania nároku na zaplatenie úroku z omeškania s platením náhrady nemajetkovej ujmy, pričom táto práva otázka bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu jednoznačným spôsobom vyriešená.“ Žalovaná považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, arbitrárne a aj vecne nesprávne. Okrem iného argumentuje tým, že „Odvolací súd napadnutým rozsudkom hrubo porušil právo žalovanej na spravodlivý proces, keďže sa de facto odmietol zaoberať odvolacími námietkami žalovanej, navyše niektoré z týchto námietok ani len nezahrnul do svojho rozhodnutia o odvolaní, pričom tieto námietky sa týkali pre rozhodnutie v tejto veci podstatných skutočností, a to existencie právneho titulu, rozčlenenia priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo vzťahu k jednotlivým právnym titulom, výšky náhrady nemajetkovej ujmy, svojvoľného zamieňania právnych dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy súdom, skresľovania výpovedí svedkov týkajúcich sa okolností vzniku nemajetkovej ujmy, náhrady trov konania, ako aj nároku na zaplatenie úroku z omeškania s platením náhrady nemajetkovej ujmy. V časti úroku z omeškania navyše odvolací súd prijal rozhodnutie, ktoré je v priamom rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu, na čo žalovaná poukazovala počas celého konania, avšak tento poukaz žalovanej bol ignorovaný tak súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom, ktorý sa s predmetným judikátom v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nielenže vecne nezaoberal, ale ani sa o ňom nezmienal.“ Žalobkyňa z týchto dôvodov, podrobne odôvodnených v bodoch II. a III. dovolania, navrhla napadnuté rozhodnutie v časti, ktorou bol potvrdený výrok rozsudku súdu prvej inštancie o splnení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 5 000,- eur s príslušenstvom a v časti, ktorou bolo rozhodnuté o trovách konania, zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie a v časti, ktorou bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bolo žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške

5,05 % ročne zo sumy 5 000,- eur od 23. januára 2015, zmeniť tak, že v tejto časti bude žaloba zamietnutá.

5. Žalobca navrhol dovolanie odmietnuť dôvodiac, že neobstojí ani jedna z dovolacích námietok žalovanej.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie bolo podané včas a na to oprávnenou osobou, skúmajúc najprv splnenie podmienok prípustnosti dovolania dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na v poradí prvý uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z tzv. zmätočnosťných vád uvedených v tomto ustanovení, znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, treba považovať aj taký postup súdu, ktorým sa strane odmieta možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ktorým dochádza k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), keď súdom prijaté závery nemajú svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov, a teda sú svojvoľné a neudržateľné a keď rozhodnutie súdu neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé.

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

10. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť

príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

13. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

14. Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

15. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

16. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra ESĽP, ktorá síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

17. Ak sa teda odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemá

náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces.

18. V danom prípade žalovaná odôvodnila odvolanie, ktorým napadla rozsudok súdu prvej inštancie, dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, videla žalovaná predovšetkým v nedostatočnom a svojvoľnom odôvodnení napadnutého rozsudku v časti posúdenia základu žalobou uplatneného práva, existencie nezákonných rozhodnutí o vznesení obvinenia a o väzbe. Dôvodila, že začatie trestného stíhania a vzatie do väzby si žalobca zaviniť sám. Výtýkala súdu prvého stupňa, že sa riadne nevyrovnal s otázkou príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdenou nemajetkovou ujmu a nezákonnými rozhodnutiami a „absolútne ignoroval“ ňou kladenú otázku konkurencie práva na ochranu osobnosti a náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Mala tiež za to, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie v častiach týkajúcich sa rozsahu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania strán. Žalovaná odvolací dôvod spočívajúci vo vyvedení nesprávnych skutkových zistení odôvodnila najmä tým, že sa súd prvej inštancie vôbec nevyrovnal so vzťahom zásahu príslušníkov Kriminálneho úradu finančnej správy a rozhodnutiami vydanými v trestnom konaní, resp. že pri vyhodnocovaní skutkových zistení vôbec nerozlišoval medzi uvedenými úkonmi orgánov verejnej moci. Výtýkala súdu prvej inštancie nepresnosti v zaznamenaní svedeckých výpovedí a pri ich hodnotení, ktoré považoval za svojvoľné, keď súd ignoroval také dôkazy, ktoré svedčili o opaku tvrdení o takej ujme, ktorá si zaslúži priznanie náhrady v peniazoch. Žalovaná videla nesprávne právne posúdenie veci, okrem iného, v mylnom výklade ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v nesprávnom posúdení otázky nárokov na náhradu trov konania a otázky úrokov z omeškania a tvrdila, že ostatne uvedenú otázku vyriešil súd prvej inštancie v rozpore so zaužívanou súdnu praxou.

19. Odvolací súd v bode 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku zo skutkových tvrdení a právnych argumentov žalovanej v odvolaní, hoci boli pre rozhodnutie o odvolaní podstatné a právne významné, zhrnul len niektoré, popritom ani na takto selektovanú odvolaciu argumentáciu nedal špecifickú odpoveď a jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. V bodoch 12. a 13. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dal odvolací súd odpoveď (aj to neúplnú, bez reakcie na podstatné odvolacie námietky k tejto otázke) iba na otázku primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy. V tomto smere dovolací súd len poznamenáva, že mýliaci sa je aj záver odvolacieho súdu, že „Presvedčujúce je najmä skončenie trestného konania oslobodzujúcim rozsudkom, lebo skutok, z ktorého bol jednotlivец obvinený a to žalobca sa nemal stať, prípadne nebol trestným činom, čo znamená, že patrí mu výška zadostučinenia, avšak primeraná,...“. Trestné stíhanie proti žalobcovi bolo v skutočnosti zastavené z dôvodu, že skutok, ktorý mu bol kladený za vinu nespáchal. S ostatnými podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní odvolací súd sa nevyšporiadal.

20. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

21. So zreteľom na dôvodne namietanú vadu zmätočnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd v súlade s jeho rozhodovacou praxou nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Dovolací súd preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

23. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne znova o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.